

LÉLEK-ZET

A Kecskeméti Evangélikus Gyülekezet hírlevele - 2012/3. - Reformáció

„Más alapot senki sem vehet a meglévőn kívül, amely a Jézus Krisztus.” (1Kor 3,11)

RETRÓ reformáció 2012

Divat lett a régi. Zenében, öltözködésben egyaránt. A televízió fő műsoridőben egész estét betöltő összeállítás sugároz a régi időkből.

A retro (retrospektív) szó múltba való visszatekintést jelent. Tudatosan vagy öntudatlanul elismerjük, hogy a régiben, az elfelejtettben, a meguntban, a lenézettben volt valami szép és jó. Más volt a kor, mások voltak a lehetőségek, és talán maga az ember is. Igazán érteni csak az tudja, aki átélte, aki az idő szakadozott fátylán át látja, és meri vállalni a megtett utat, a megértés és elfogadás útját, amit Isten adott.

Reformációt ünnepelünk! Vagy csak egy szép „hagyományt” próbálunk életben tartani?

1517. október 31. Az időpont, amit olyan kevesen ismernek! Sajnos tartalmában, értékében is megfakult. Nekünk, protestánsoknak mond és jelent valamit? Korunk embere október 31-ét inkább így ismeri: takarékossgát világnap.

Reformáció! Ez valami egészen új! Korábban határozottan így volt. A Biblia kézbe került, anyanyelvre fordították, kinyomtatták, olvasták, prédikáltak róla, értelmezték. Isten közelebb került az emberhez, a világhoz. Ezek a lehetőségek megváltoztattak sok mindent. Elsőpró erejű hatásáról, tömegszerúségéről az emberiség történelme tesz tanúbizonyságot. „...Semper reformanda”, azaz szüntelen megújulás – hirdette Luther 1517-ben. A lehetőség most is adott, újat lehet kezdeni egyházban, életben, kapcsolatokban. Újat, retro alapon, a régi jó hagyományok alapján.

Igénk a forráshoz akar elvezetni mindenkit. Azokat, akik most kezdik az építést, és azokat is, akik már túl vannak a kezdeteken. Azokat, akik élete romokban hever, és azokat, akik toldozgatják, erősítgetik épületüket, tudva, hogy testi-lelki vonatkozásban bármikor rájuk omolhat. Reformációi igénk tanácsa: nézd meg az alapot, és így cselekedj. Az állandó reformáció, amelyre minden kor egyházának szüksége van, a biztos alapozás. Krisztusra alapozni, benne bízni, hozzá menni, reá figyelni. Nem lehet ez másként, ha az „épületet” mindenkinek meg kell, meg akarjuk mutatni. Mert a „hegyen épült város nem rejthető el” (vö. Mt 5,14).

Hogyan ünnepeljük ebben az évben a reformációt? Krisztusra figyelve, a régiben megújulva, az újban a régi (örök) Krisztust hordozva, hátlatelt szívvel és élő reménységgel!

Alkalmak október 31-én

10 óra - Reformációi istentisztelet az evangélikus templomban

17 óra - Reformációi ünnepély a református templomban

Szeretettel várjuk a testvéreket!

Kis János

Reformációra

Túrmezei Erzsébet Wittenbergben

Átmegegyek a Luther-ház udvarán.

Pereg a hársfa aranylevele.

A kapun maga lép elém talán,
hisz minden emlékével van tele.

A kandalló, az asztal... és a kút...
vizéből talán ő is merített...

S maga is kút lett: most is adni tud
szomjazó szívnek élő friss vizet.

A vártemplomban állok. Itt pihen.

De él az ige: ámen és igen.

S Luther tovább épít, tanít, beszél,

egyengeti Krisztusnak az utat.

Ujja a megfeszítettre mutat.

Ki Óbenne hisz, ha meghal is, él!

Gyülekezetünk története a Magyar Elektronikus Könyvtárban

Gyülekezetünk 1792-ben történt megalakulásának 200. évfordulójára jelent meg *Kis János–Szilágyi Tibor: Emlékkönyv 1792–1992 A Kecskeméti Evangélikus Gyülekezet története* című könyve. A mű meglehetősen részletességgel tekint át kétszáz év történetét, Istenre hagyatkozó munkáját.

A könyv a gyülekezet története mellett közli *Friedrich Lajos, Veöreös Imre, Görög Tibor, Tóth-Szöllős Mihály* korábban itt szolgált lelkészek és *Fehér Sándor, dr. Bakay Péter* egykori gyülekezeti vezetők visszaemlékezéseit, valamint *Sántha György* két szép költeményét.

A 20 évvel ezelőtti kiadványt a Magyar Elektronikus Könyvtárban (MEK) bárki megtalálhatja, elolvashatja. Elsősorban természetesen gyülekezetünk tagjainak javasoljuk.

Dr. Károlyfalvi József

Közvetlen link:

<http://mek.oszk.hu/10900/10926/10926.pdf>

A Glória énekkar Szegeden

Gyülekezetünk énekkara a keddi próbákon szorgalmasan készül az istentiszteleti szolgáltatokra, nyáron pedig lehetőség szerint egy hétvégi kiránduláson erősíti a testvéri közösséget. Augusztus 25-26-án a Glória énekkar Szegeden járt.

Szombat reggel kilencen Szeged felé indultunk két autóval, melyeket *Lilla* és *Gesa* vezettek. Az evangélikus gyülekezeti házban lévő szállásunk elfoglalása után próbát tartottunk, készülve a másnapi templomi éneklésünkre. A rekkenő meleg ellenére jó hangulatban, mindenre „készek” voltunk, de legfőképpen a hűsítő fürdőzésre, melyben Mórahalmon részünk is volt. A fürdőzés és az árnyas fák alatti pihenés után a Tisza partján finom halvacsora következett – kinek halászlé, kinek rántott hal formájában. A zenei háttérrel a csárda cigányzenéje és a szegedi ifjúsági napok popzenéje felváltva szolgáltatta. A vacsorát követően a Tisza partján és a Kárász utcán tett séta és fagyaltozás után fáradt tagjainkat „átadtuk” a pihenést nyújtó emeletes ágyaknak.

Vasárnap reggel szép sorban ébredtünk. Mindannyian jól aludtunk, ki többet, ki kevesebbet. A lazító reggeli torna, a frissítő zuhany és a szendvicsezés, kávézás után siettünk az evangélikus templomba, hogy „behangoljuk” a hangszálainkat. Az istentiszteleten három énekkel szolgáltunk: Zengd, lelkem, ez új reggelt..., Áldjátok Istent..., Áldjon meg téged, áldjon az Úr...

Cserháti Sándor szegedi lelkész igehirdetésének alapigéje 2Móz 34,6–10 volt. Úrvacsora is volt, páran éltünk is vele. Isten üzenete számunkra is szólt, melyről az istentisztelet után beszélgettünk is. Majd „merítettünk” az Anna-kút gyógyvizéből, és egy jeges kávéra betértünk a Széchenyi tér árnyas kávézójába. Visszatérve a Luther-házba, elfogyasztottuk ebédünket, a magyaros kolbászos lecsót, ahogyan *Icu* készítette, s desszertként *Mara* finom almás sütiéből falatoztunk. Délután néhányan megtekintették a Munkácsy Mihály-kiállítást a Móra Ferenc Múzeumban, akik viszont ezt már látták, beszélgetéssel töltötték az időt. Időközben a gyülekezeti ház udvarát benépesítették a röplabdázó fiatalok. Este búcsút vettünk Szegedtől, majd elindultunk haza.

Szeretettel gondolunk segítőkinkre, többek között *Tornyainé Ágira*, aki pogácsával fogadott bennünket, és egy nagy edényt is kölcsönadott a lecsófőzéshez. Szép emlékként őrizzük ezt az augusztusi hétvégét, s már tervezzük következő kirándulásunkat... Köszönet mindenkinek, aki hozzájárult kirándulásunkhoz! *Szigeti Lászlóné*

Szeretetvendégség Helvécián

A helvéciai imaház harangja szeptember 12-én vendégeket köszöntött. Közel húsz kecskeméti testvérünk tisztelte meg a szóránygyülekezetet azzal, hogy ellátogatott szerény imaházunkba. Évek óta hagyomány már, hogy szeptember harmadik vasárnapján szeretetvendégségre várjuk a kecskeméti anyagyülekezet tagjait. Ilyenkor nem délelőtt, hanem délután tartunk összejövetelt.

A közös éneklés után *Kis János* lelkész igehirdetésében a reményre buzdított: „*Ne aggodalmaskodjatok a ti életek felől!*” (Mt 6,23–33), majd röviden felelevenítette a kis szóránygyülekezet történetét. Helvécia az 1890-es években a Balaton-felvidéken pusztító filoxéra járványban tönkrement családok – *Wéber Ede* svájci-magyar pedagógus birtokára való – áttelepülésével alakult ki. E családok sok nehézséggel megküzdve iskolát építettek, ahol *Gerencsér József* tanár olvasott fel igehirdetéseket reformátusoknak és evangélikusoknak. Később sok nehézség árán felépült a két külön imaház a falu két részén. Másfél évtizeddel ezelőtt nagy kérdés volt, hogy az evangélikus egyház eladja-e az imaház kissé lepusztult épületét, vagy az ősök iránti tiszteletből mégis tartsa meg? Szerencsére az utóbbi mellett döntött a presbitérium, így imaházunk új tetőt kapott, bevezették a vizet és a gázt. Az épület nagyobb részében lakást rendeztek be, amelyben egy fiatal család él, aki gondozza az imatermet és környékét. A kevés lélekszámú helvéciai evangélikusokhoz havonta egyszer jön ki Kecskemétről a lelkész úr vagy a lelkésznö.

Az emlékezést *Hulej Enikő* lelkésznö folytatta, aki a tavalyi szeretetvendégségről vetített képeket, majd pár kép segítségével bemutatta a gyülekezet elmúlt évének fontosabb eseményeit. Végül a gyerekeknek is kedvezve egy tanulságos mesét vetített a kukacról és a kaktuszról, és ezen keresztül Isten gondoskodásáról.

Ezek után szendvicssel és többféle süteménnyel vendégeltük meg a gyülekezeti tagokat. A jó hangulatú megvendéglés alatt örömmel üdvözlöttük egymást, régi ismerősökkel beszélgethettünk és új emberekkel ismerkedhettünk meg. Szeretettel készültünk erre az ünnepi alkalomra, mert mindig öröm az, ha vendégeket fogad ez a kis közösség.

Felügyelőiktatás Kecskeméten

Szívének kedves helyen – templomunk oltára előtt – iktatta be hivatalába *Radosné Lengyel Annát*, a Déli Evangélikus Egyházkerület újraválasztott felügyelőjét szeptember 22-én *Gáncs Péter* püspök. A sokak által szeretett rádiós szerkesztő-riporter hat évvel ezelőtt ugyanitt tett fogadalmat, hogy tisztségével járó feladatait legjobb tudása szerint hűségesen teljesíti.

Gáncs Péter igehirdetésének kiindulópontjában a 2006. szeptember 16-ai alkalomhoz hasonlóan ezúttal is az *Apostolok cselekedetei* harmadik fejezetének hatodik verse – „Ezüstöm és aranyam nincsen, de amim van, azt adom neked: a názáreti Jézus Krisztus nevében.” – állt. Hoznak-e még bizalommal a templom közelébe olyanokat, akik segítségre szorulnak; ülnek-e még tőlünk irgalmasságot váró emberek a templomainkba vezető lépcsőkön; meglátjuk-e azokat, akik a kapukon kívül maradnak? – sorjázta a püspök kérdései. A kiemelt szakasz kerettörténetéről (ApCsel 3,1–8) szólva a „feladatainkat” is összefoglalta: élő, személyes kapcsolatot ápolni Urunkkal, és meglátni azokat, akiket ő bízott ránk.

A mintegy háromszáz fő részvételével zajló istentisztelet liturgiájában *Szabó Vilmos Béla* tolna-baranyai esperes és *Kis János* kecskeméti lelkész segédkezett. Verssel, énekkel a soltvadkert-i evangélikus óvodába járó gyermekek, a mezőberényi evangélikus gimnázium fiataljai, valamint gyülekezetünk *Glória* kórusa szolgált. (Az ünnepség előkészítésében, a vendégek kalauzolásában gyülekezetünk önkéntesei – elsősorban a presbitérium tagjai – segédkeztek.)

Az istentiszteletet követő ünnepi közgyűlés legfőbb napirendi pontja a felügyelői székfoglaló volt. *Radosné Lengyel Anna* több csoportot is megszólított, így a lelkészek, a pedagógusok és a diákok, az idősek, valamint az egyházi tisztséget betöltők számára is megfogalmazta, milyennek szeretné látni őket. A maga részéről a názáreti Jézus szeretetét, gondoskodását kívánja mások számára is megjeleníteni, hogy mind többen mondhasák vele együtt: „evangélikusnak lenni jó, evangélikusok között lenni jó”. Ígérete szerint esküjéből ezután sem enged, továbbra is a jó rend megőrzéséért fog munkálkodni, és szigorú, következetes felügyelő lesz.

A köszöntések után a református kollégium konviktusába invitálták ebédre a vendégeket, majd délután az egyházkerület közgyűlése gyülekezetünk tanácstermében ülésezett.

Zsolczainé Vitális Judit

Aki szeretné jobban megismerni Radosné Lengyel Anna „felügyelői programját”, olvassa el az Evangélikus Élet interjúját a 2012. szeptember 9-ei lapszám 13. oldalán.

Link: <http://www.evangelikusélet.hu/lapozgato/2012-36>

Piliscsabán jártunk

Mint ismeretes, templomunk adott helyet az egyházkerület felügyelője, *Radosné Lengyel Anna* beiktatásának.

A régi-új vezetés azonnali hatállyal, nagy lendülettel kezdte el a következő hat évre szóló

munkáját, s ennek jegyében felügyelői, gyülekezetvezetői konferenciát hívott össze a piliscsabai Béthel Otthonba. Gyülekezetünket ezúttal mi, e rövid összegzés szerzői képviseltük.

A munkahét miatt október 5-én, pénteken 17 órakor kezdődött a konferencia a felügyelő asszony köszöntőjével és *Gáncs Péter* püspök úrnak a *Zsoltárok könyvére* alapozott gondolataival.

A vacsorát követően teológiánk rektora, *dr. Szabó Lajos* tartott előadást - presbitereknek szóló könyve alapján - „*Tarts, Uram, a kezekben!*” címmel. Mint mondta: mi, presbiterek legyünk a növekedés idegenvezetői; minél több embert kell segítenünk, hogy Isten igéjének útját járják és Krisztus egyházának tagjai legyenek. Ez követően a mintegy százötven résztvevő – gyülekezeti felügyelő, presbiter – játékos, interaktív formában ismerkedett egymással.

Az estét *Szabóné Mátrai Marianna* püspökhelyettes imája zárta, majd éjszakába nyúló beszélgetésre nyílt lehetőség soltvadkerti, kiskőrösi borok és zsíroskenyér mellett.

Másnap, október 6-án *dr. Simor Ferenc* siklói felügyelő nyitó áhítatában Krisztust idézte. Fő feladatunknak az emberek „halászatát” jelölte meg, és a nemzeti gyásznapi alkalmából megemlékezett az aradi vértanúkról, a reformkor és az 1848–49-es forradalom és szabadságharc kiemelkedő evangélikus személyiségeiről is.

Látszólag elvont, azonban rendkívül érdekesítő előadást tartott *dr. Csermely Péter* hálózatkutató, a Semmelweis Egyetem professzora. Elgondolkodtató, hogy mi, magyarok önzésben a világon – az amerikaiak és a britek után, a hollandokkal holtversenyben – harmadikak, empátiahiányban pedig az elsők vagyunk. Megoldásként az evangélikus közösségépítést javasolta.

Gáncs Péter a legbiztosabb jelként iskolahálózatunk fejlődését értékelte. Meghallgathattuk a felügyelői korreferátumokat, majd ebéd után hat csoportban elemeztük a gyülekezeti, presbiteri munka lehetőségeit. A beszélgetések összegzése rövid jelenet – esetünkben közös evezés – formájában lett bemutatva. Felügyelői zárászó, püspöki áldás után indultunk haza.

Krett György, Károlyfalvi József

Bibliára – otthonos keretek között

A dolgozó felnőttek alkalmát – énekkarosokkal is kiegészülve – október 8-án házi biblióraként tartottuk. Házigazdánk nem először hívta meg a gyülekezeti csoportot izsáki otthonába – hogy miért, azt az alábbi sorokból megtudhatjuk.

Vendégeket fogadni számomra – különösen, ha közösségembeli testvérekről van szó – mindig olyan, mintha ünnepre készülnek. Mióta elköltöztem a városból, már nem tudok részt venni a bibliórákon, és ez nagyon hiányzik. Jó együtt elmélyülni, megbeszélni egy-egy igét.

Valahányszor az otthonomban fogadhatom a testvéreket, a családias, meghitt együttlét erősíti bennem ehhez a közösséghez, az egyházunkhoz tartozást. Hálás vagyok a szeretért, áldásért!

Lukács Lászlóné

Németül nem nehéz...

Különleges nap volt számomra október 14-e, hiszen sokan gyűltek össze templomunkban a német istentiszteletre. Csáládunk vasárnaponként magyar nyelven „hallgatja” itt az istentiszteletet, és bár néhány szót már ismerünk, érteni még nem sokat értünk. Ilyenkor mindig megállapítjuk, hogy szorgalmasabban kell tanulnunk ezt a nyelvet, de mosolyogva azt is hozzátesszük: „magyarul nagyon nehéz”.

Azon a különleges vasárnap délutánon a Budapesti Németajkú Evangélikus Gyülekezet Kecskemétre szervezett kirándulását zárta istentisztelettel a templomunkban. Nagy várakozással tekintettünk az alkalom elé. Már előzetesen reklámoztuk – lelkészeink a gyülekezetben, mi pedig a német iskola szülői munkaközösségén keresztül hívogattuk az érdeklődőket. A szóbeli propaganda remekül működött, de minél inkább közeledett a nap, annál izgatottabbak voltunk: vajon fáradozásunknak lesz-e eredménye?

És elérkezett a vasárnap. *Kis János* nyitotta a templomot és üdvözölt minket szívélyesen, és a fővárosi szolgálatából éppen visszatérő *Hulej Enikő* is mindent megtett azért, hogy otthonosan érezzük magunkat. *Johannes Erlbruch* német lelkész, a budapesti gyülekezet vezetője pedig kis asztalt készített elő.

Öt órára megtelt a templom. Nagyon megható volt látni a sok embert, felnőtteket és gyermekeket, akik a német istentiszteletre érkeztek. Voltak közöttük a helyi magyar és a budapesti német gyülekezetből, valamint Németországból érkezettek, de olyan németek is, akik jelenleg Kecskeméten élnek. Volt, aki először járt ebben a templomban. Több helyről jöttünk, de a közös bennünk a német istentisztelet iránti érdeklődés volt. Csodálatos volt átélni és hálával tölt el az, hogy egy szívvel és egy lélekkel voltunk együtt!

János lelkész tökéletes németiséggel köszöntötte a jelenlévőket, majd Erlbruch lelkész vette át a szót. Volt ének, zene, igehirdetés, és bemutatkozott a német gyülekezet tizenkét konfirmandusa is, akik havonta vesznek majd részt az előkészítőn.

Végül elbúcsúztunk egymástól, indultunk haza, vissza a hétköznapiakba, én pedig arra gondoltam mosolyogva: „németül nem nehéz...”

Gesa Knop - Fordította: Tihanyiné Szeverényi Zsuzsanna

*Liebe Kecskeméteri
Gemeinde, liebe
deutschsprachigen Freunde,
Am Sonntag, den 18. November um 18:00 Uhr
wird in der evangelischen
Kirche in Kecskemét
in der Arany János utca 1
ein deutschsprachiger
Gottesdienst stattfinden.
Alle Interessierten sind
herzlich eingeladen.*

Az alkalomra szeretettel várjuk a németül beszélő magyar testvéreket is! Igehirdetéssel szolgál: Johannes Erlbruch, a Budapesti Németajkú Gyülekezet lelkésze.

LÉLEK-ZET - A Kecskeméti Evangélikus Gyülekezet hírlevele - 2012/3. szám - Reformáció

Szerkesztő: Hulej Enikő. Olvasószerkesztő: Zsolczainé Vütális Judit.

Lelkészi Hivatal címe: 6000 Kecskemét, Arany János u. 1. Telefon: 76/323-506; mobil: 20/824-3391; e-mail: janos.kis@lutheran.hu; hulejeniko@gmail.com. Honlap: <http://kecskemet.lutheran.hu>

Soli Deo Gloria közhasznú alapítványunk adószáma: 19049498-1-03

Magyarországi Evangélikus Egyház technikai száma: 0035